

JEAN-LOUIS
ADORSEN

THRILLER

**Engelen
Gabriel**

JEAN-LOUIS ADORSEN er født i 1949 i Allauch ved Marseille og flyttet til Norge i 1954. Etter endt militærtjeneste arbeidet han i 43 år i Aftenposten og Schibsted – først som setter og typograf, de siste 20 åra som IT-konsulent. Han begynte å skrive i gymnastida og hadde sin første novelle på trykk i et ukeblad i 1968. På fritida skrev han sporadisk en og annen novelle og ukebladroman, men var mest opptatt med å lage kortfilmer og fotografere. Etter å ha blitt førtidspensjonert i 2013 begynte han å skrive for fullt, og har skrevet spenningsromanene «Høstmørke» og «Engelen Gabriel». Han er medio 2019 i gang med en tredje roman, «Road Movie».

JEAN-LOUIS ADORSEN

Engelen Gabriel

SPENNINGSROMAN
OM HAVET, DØDEN OG
KJÆRLIGHETEN

adorsen●no

JEAN-LOUIS ADORSEN
Høstmørke 2017
Høstmørke (2. utgave) 2019
Engelen Gabriel 2019

© adorsen.no 2019

1. utgave, november 2019

Omslagsdesign og ombrekking:

Jean-Louis Adorsen

Satt med Sabon 10,5/13 pkt

90 g Cream papir

ISBN 978-82-690927-3-8 (heftet)

ISBN 978-82-690927-4-5 (epub)

www.adorsen.no

Kontakt: post@adorsen.no

Innholdet i denne boka er omfattet av Åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med adorsen.no er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring kun tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Kindle Direct Publishing

Printed by Amazon Fulfillment 2019

*The past is never dead.
It's not even past.*

WILLIAM FAULKNER

ANETTE

Innimellom alt bråket fra stranda hørte Gabriel noen spinkle skrik. Han hadde sittet i nærmere to timer under en parasoll og hørt den nyeste cd-en til Deep Purple gå i loop på discmanen. Da han til slutt gikk lei og plukket av seg hodetelefonene, hadde han lagt merke til dem – knapt hørbare over all støyen rundt ham.

Dette var en av de første sommerdagene i 1996. Han befant seg på en tilbaketrukket, liten høyde med overblikk over Smalviks buktende strandlinje. Et mylder av mennesker lekte i sjøen, sprutet vann og kastet badeballer til hverandre, andre hoppet uti fra stupetårnet og resten satt eller lå helt passive på pledd og strandmadrasser og lot sola virke på huden.

Selv om han var iført badeshorts, hadde Gabriel ikke vært uti ennå. Når sola var som varmest, foretrakk han å være i skyggen og slappe av med musikk eller ei spennende bok, helst begge deler på én gang. Han kjente ikke et eneste menneske her utenom foreldrene, og de var på hotellet. Gustav og Marie Dahl var heller ikke synderlig opptatt av badeliv og hadde sendt ham ut fordi de ønsket litt kvalitetstid for seg selv, som de kalte det når de var sugne på uforstyrret sengekos midt på dagen. Det var i hvert fall det han forestilte seg at de holdt på med.

Lufta rundt ham var full av dufter – fra grillpølsene og burgerne som ble solgt i ei pølsebu like ved, lukt av salt

og tang fra havet selv og ange av deodoranter og solkrem når noen passerte tett forbi.

Men akkurat nå var det disse klagende skrikene han var mest oppmerksom på. Noen ganger ganske tydelige, andre ganger druknet de helt i levet fra de badende. Kunne det være en av måkene han hørte? Nei, lyden kom ikke fra noen av de utallige fuglene som svedde over stranda på jakt etter en godbit. Ikke sjelden stupte en av dem ned og nappet ei halvspist pølse ut av hånda til en sjokkert stakkar, til stor moro for dem som satt omkring.

Skrikene kom hele tida fra samme retning.

Gabriel ble oppmerksom på en sammenstimling av barn helt i enden av stranda. De stod i sirkel, huiet og lo og så ut som de holdt på med en slags lek. De voksne som var nærmest, lå på strandmadrasser og liggestoler, pratet sammen eller hørte på reiseradioer og så ikke ut til å ta notis av ungeskokken. Han kom seg på beina og stirret. Nå kunne han se over ungene. Et eller annet ble skubbet fram og tilbake i midten av ringen.

Så gikk det opp for ham at det ikke var en svær badeball eller noe liknende som han først hadde trodd, men et barn som ble plaget, og at det var skrikene fra dette barnet han hadde hørt, og beina hans begynte å løpe før han rakk å tenke over hva han burde foreta seg med saken, han halset av gårde i sikksakk mellom liggende og stående og gående kropp, unngikk med et nødskrik å kolliderer med en familiefar med hendene fulle av softis til hele familien, men heftet i stedet foten i et stykke drivved som knapt synlig stakk opp av sanden, gikk over ende og hørte et latterbrøl fra en eller annen idiot like ved, kare seg opp igjen og spurtet videre, hørte skrikene stadig tydeligere foran seg og var endelig framme ved den tette ansamlingen av barn, men hadde fortsatt ikke rukket å tenke på hva han burde gjøre, så han bare

braste som en rambukk rett inn i flokken og pløyde seg vei mot midten mens hylende unger veltet til begge sider som bowlingkjegler.

Gabriel bråstoppet.

Foran ham stod ei lita jente med blod i ansiktet og strigråt. Ringen som omga ham og jenta, løste seg straks opp. Småpøblene sprang for livet til alle kanter, som om de alle var overbevist om at den digre gutten var troende til å gi hver og en av dem en saftig ørefik hvis han bare fikk sjansen. Men Gabriel hadde ikke øye for andre enn den gråtende jenta, og tenkte ikke engang over at plageåndene var forsvunnet.

Han la armene rundt henne, kjente hvordan hun skalv i den altfor store T-trøya og holdt henne lenge inntil seg, strøk henne over det mørkebrune og lange krøllhåret som var fullt av sand.

«Du er trygg nå», sa han. «Hva heter du?»

«Anette.» Hun hvisket det mens hun fortsatt hulket, det var så vidt han oppfattet hva hun sa.

«Jeg heter Gabriel. Er mammaen eller pappaen din i nærheten?»

«Mamma er hjemme.» Hvor pappa befant seg, sa hun ikke. Kanskje hun ikke hadde noen.

Gabriel holdt armen rundt henne og ledet henne bort til strandmadrassen, hvor han hadde klærne liggende. Han plukket et lommeterørkle ut av ei bukselomme og tørket av ansiktet hennes. Det var mest neseblod, men også noen rifter og blåmerker.

«Hvor gammel er du?»

«Elleve.»

«Jeg blir fjorten i midten av august.» Han smilte til henne. «Hvorfor plaget de drittungene deg?»

Anette ristet på hodet.

Det var uklart om hun ikke ville si det, eller rett og slett ikke visste grunnen.

«Jeg vil gå hjem nå», sa hun etter en liten pause.

«Jeg kan godt følge deg hvis du vil, så de ikke plager deg igjen.»

«Det trenger du ikke. Jeg bor rett borti gata der.»
Anette rakte ut en tynn arm og pekte «Ha det.»

Hun begynte å småløpe, krysset bilveien som gikk langs stranda og forsvant inn i ei sidegate mens Gabriel så etter henne.

Neste formiddag slo han seg til på den samme plassen. Plutselig stod Anette foran ham med et sjenert smil.

«Tusen takk for at du reddet meg i går.»

Hun rakte ham en sjokoladeplate. «Mamma ville at jeg skulle gi deg noe.»

Han smilte tilbake og tok imot gaven. «Sett deg ved siden av meg, så kan vi dele den!» Ansiktet hennes lyst opp.

Søndag 10. juli 2016, nesten på dagen tjue år senere, er Gabriel tilbake i Smalvik. Han står like ved stedet hvor han og Anette satt den gangen, og ser seg rundt. Den lille høyden er overgrodd med brennesle, tistler og skvallerkål. Pølsebua er borte. Stranda er der fortsatt, men er nesten folketom tross finværet, det klare vannet og den rene sanden. Kontrasten til den tettpakkede stranda sist han var her, er enorm. Det meste av byen virker fraflyttet. Foruroligende mange butikker er nedlagt, mange bolig- hus står tomme og alt virker trist og forfallent.

I åras løp har han jevnlig tenkt på Anette og de gode dagene de fikk sammen etter at han hadde reddet henne fra den ondsinnede banden av drittunger. Han husker de uttrykksfulle øynene og smilet, og det alvorlige uttrykket hun hadde når hun ikke smilte, han husker gleden hun viste over småting han selv tok som en selvfølge. Og han husker hvor små hendene var inne i hans, og kanskje aller mest hvor gode og varme de var å holde i.

Gabriel har mer enn én gang lurt på hvordan det har gått med Anette senere i livet. Nå er han endelig tilbake og kan forhåpentlig finne det ut.

Det trøstesløse førsteinntrykket av småbyen gir ham bange anelser om at hun neppe bor i Smalvik lenger. Men når han først er her, skal han i hvert fall ikke dra videre før han har funnet ut så mye han er i stand til om Anettes videre liv.

En time tidligere hadde Gabriel kommet kjørende vestover langs E18 og brått kjent igjen stedsnavnet på et avkjøringsskilt. Han reagerte impulsivt og vrentge Ford Mondeo-en inn i avkjøringsfeltet i altfor høy hastighet, greide så vidt og med smertefullt hvinende dekk å manøvrere stasjonsvogna gjennom den krappe svingen som ledet inn på fylkesveien mot kystbyen. Noen minutter senere trillet bilen gjennom Strandgata, Smalviks hovedgate.

Gabriel oppdaget at hotellet familien i sin tid hadde bodd på, fortsatt stod der, med avflasket hvitmaling og hotellskiltet så falmet at det knapt var lesbart. Han parkerte rett foran hotellinngangen og rakk så vidt å krabbe ut av bilen før inngangsdøra gikk opp og et tilårskoment par møysommelig stavret seg ned en håndfull trappetrinn.

De presenterte seg som Elly og Gunvald Vestli, fortalte at de hadde eid hotellet nesten helt siden annen verdenskrig og at det for lengst var nedlagt. Men om han trengte et sted å overnatte, kunne han få et av de mange rommene som hadde stått ubrukt i over ti år. De skulle vaske og re opp aldeles umiddelbart og luften grundig hvis han hadde lyst til å bo der. Ikke skulle det koste ham stort heller. Gabriel syntes tilbudet var sjenerøst og nølte ikke med å takke ja – ikke minst fordi det ifølge ekteparet ikke lenger fantes overnattingstilbud i byen.

«Hyggelig med selskap, det er sannelig ikke hver dag det skjer», sa den hvithårede mannen mens kona nikket. «Da de åpnet den nye strekningen av motorveien like etter tusenårsskiftet og ingen lenger behøvde å kjøre gjennom her på vei til Framsund og de andre større kystbyene og badestedene, gikk det raskt utfor bakke. Vi mistet alle turistene, og mange måtte flytte for å få seg noe å leve av.»

«I tillegg til den nye veien var det også andre ting som fratok folk lysten til å bade her», sa Elly Vestli. «Det har flere ganger blitt skyllet lik opp på stranda vår. Eller rettere sagt deler av lik.»

«Deler av lik?» Gabriel stirret på henne.

«Noen ganger har de manglet hodet, andre ganger er det armer eller bein som er borte. Det har vel hendt seks-sju ganger det siste tiåret.»

«Bading har aldri vært blant mine favorittsysler», svarte Gabriel, «og dette styrker ikke akkurat motivasjonen til å ta meg en dukkert under oppholdet her.» Han lo og syntes selv at latteren hørtes litt nervøs ut.

Praten ble avrundet med ditt og datt om langt mindre makabre emner, og så avtalte vertskapet med Gabriel at han skulle ta seg en times rundtur i byen mens de ordnet rommet.

Etter det nedslående besøket på den forlatte badestranda rusler Gabriel tilbake mot hotellet. Det er så få biler i gatene at man kunne trodd de alle var gågater. Men det er like skrint med fotgjengere. Han mer føler enn ser at det blir tittet ut på ham gjennom gliper i mange av de gjentrukne gardinene han passerer, som om det hører til sjeldenhetene å se et fremmed menneske i byen.

Gabriel går inn i hotellresepsjonen, hvor Elly Vestli straks er på pletten og forsyner ham med nøkkelen til et rom i tredje etasje og forteller at det er middag klokka fem. Selv om byen virker nærmest folketom, finner han

det tryggest å plukke ut alt han har bak i bilen av verdi, og det er det aller meste. Etter tre runder har han fått stuet alt inn på rommet, som er enormt, sikkert det største og beste på hele hotellet.

Foruten ei kingsize-dobbeltseng er det ei sittegruppe med to skinnstoler, vendt mot en tv fra før tusenårsskiftet, en tjuåtte tommers Grundig som er omtrent like dyp som den er bred. En rask befaring viser at det gamle ekteparet har gjort en formidabel jobb med å sette i stand rommet. På badet er det både sjampo, såpe, tannglass og en stabel håndklær, i klesskapet finner han en overflod av hengere og ei ekstra pute på hylla, og i nattbordsskuffen ligger det et nytestamente.

Mens Gabriel venter på middagen tar han seg en dusj. Det fryder ham at den har skikkelig trykk, ikke slik sparedusjdritt som det ofte er på hoteller, hvor han må bruke tre ganger så lang tid og tre ganger så mye vann som normalt for å få skylt sjampoen ut av de fyldige krøllene.

Hotellets frokostsal er etter nedleggelsen blitt til Vestli-familiens spisestue. Den tidligere hotellvertinnen har lagd et meget velsmakende måltid. Gabriel som vanligvis ikke er overvettets glad i fisk, blir begeistret for denne retten, en lokal spesialitet hvor breiflabb er den viktigste ingrediensen. Han føler seg mer som en populær slektning på besøk enn en tilfeldig hotellgjest, der han blir traktert etter alle kunstens regler.

«Jeg husker deg fra sist du var her», sier Elly Vestli plutselig, da han nettopp har satt til livs siste skje av desserten, hjemmelagd karamellpudding av ypperste kvalitet. «Du var den snille guttungen som tok seg av stakkars Anette Hansen.»

Det rynkete ansiktet til den gamle kvinnen blir enda mer rynkete av det varme smilet hun sender ham.

Gabriel ser på henne med store øyne og nøler flere

sekunder. «Det stemmer. Det var noe ved henne som brakte fram det beste i meg. Men jeg har ikke engang visst etternavnet hennes før du sa det nå. Ellers hadde jeg sikkert skrevet brev til henne.»

Elly fortsetter: «Hun kom jevnlig hit de neste par tre åra og spurte om dere hadde bestilt rom for sommerferien. Og hun ble like knust hver gang vi svarte at det hadde dere dessverre ikke. Etter noen år så vi henne ikke lenger. Jeg fikk nærmest inntrykk av at det å bli kjent med deg, var den største og kanskje eneste gleden Anette hadde hatt i livet.»

En usigelig tristhet kommer over Gabriel. Foreldrene har hatt som leveregel å aldri feriere to ganger på samme sted. De mener det er altfor mange steder i verden som er verd å besøke til at man kan reise til samme sted flere ganger. Heldigvis er han ikke avhengig av dem lenger. Han reiser hvor han vil. Men nå frykter han at han kan ha ventet for lenge med å dra tilbake til Smalvik.

«Bor Anette her fortsatt?» spør han, enda han tror han vet svaret. «Jeg skulle gjerne ha hilst på henne.»

Elly sender ham et sørgmodig blikk. «Familien flyttet noen år etter at dere hadde vært her. Man kan selvsagt håpe at Anette fikk det bedre, men jeg tviler. Årsaken til alle vanskelighetene flyttet nemlig sammen med henne.»

Gunvald nikker og ser bedrøvet ut han også. Elly sukker før hun fortsetter: «Faren hennes ... ja, i dette tilfellet kan man virkelig si slik det står i Andre Mosebok, at fedrenes synder hjemseskes på barna ... Faren var en døgenikt, en kriminell og voldelig drukkenbolt. Det var nok derfor Anette var så upopulær blant de andre barna her. Så godt som alle kjente eller var i slekt med noen som enten var blitt frastjålet noe eller utsatt for innbrudd eller var blitt slått ned av den brutale faren hennes. Han gikk ut og inn av fengselet så lenge de bodde her i byen.»

Gabriel stirrer på henne. Han blir rent uvel ved tanken

på hvor ille Anettes oppvekst må ha vært. Enda godt vertinnen ventet med å ta opp dette emnet til han var ferdig med å spise, ellers ville han ha mistet matlysten totalt.

«Jeg fikk ikke engang tatt farvel med henne», mumler han beskjemet. «I stedet lovte jeg at vi skulle treffes dagen etter, og holdt ikke løftet.»

«Hun fikk vite at det ikke var din skyld. Hun var her og så etter deg neste formiddag, og jeg fortalte henne hva som hadde skjedd.» Elly smiler til ham. Gabriel er så takknemlig at han er fristet til å gi henne en klem.

Det blir kveld. Han trekker seg tilbake, slår seg ned i en av rommets to lenestoler og prøver å slå på tv-en. Ingenting skjer. Han kommer på at batteriene i fjernkontrollen trolig for lengst har gått tomme. I stedet prøver han knapperaden han finner skjult bak et panel i fronten på apparatet. Da blir det lys på skjermen. Gabriel klikker seg raskt gjennom det beskjedne kanalutvalget, finner dessverre hverken Animal Planet eller National Geographic og ender med å titte på NRK1.

Han blir sittende og smådøse uten å legge særlig merke til hva han egentlig ser på, før et innslag på Kveldsnytt får ham til å rette seg opp. En kvinne tidlig i trettiåra har nylig forsvunnet i Framsund, og man har intensivt letingen etter henne. Gabriel tenker øyeblikkelig på Anette. Alderen passer, og Framsund er snaut tre mil unna. Så opplyser nyhetsoppleseren at det dreier seg om en syrisk kvinne bosatt på et asylmottak. Det er tredje uløste forsvinnings sak fra det samme asylmottaket på under et år. Det er utvilsomt synd på den syriske kvinnen hvis noe har tilstøtt henne, men Gabriel puster like fullt lettet ut, slår av tv-en og går til sengs, tidligere enn han kan huske å ha gjort på år og dag.

Både madrassen og dyna er av beste kvalitet, men han

har likevel vanskelig for å sovne. I hodet kverner det vertinnen fortalte om Anette. Han prøver å skyve det fra seg og erstatte det med det som er av gode minner fra den altfor korte tida han tilbrakte her for så lenge siden. Det dukker opp levende bilder i hodet hans, bak øynene et sted; de er i myke pastellfarger, som filmet gjennom et softfilter.

Da de hadde spist opp sjokoladen, kjøpte Gabriel softis. Anette kunne neppe ta skade av litt ekstra godsaker, så liten og tynn som hun var. De store øyne strålte mens hun slikket i seg isen med en iver som om hun aldri hadde smakt softis før. Synet gjorde ham varm om hjertet.

Gabriel hadde alltid følt seg utilpass i selskap med jenter, spesielt dem han gikk på skolen med. Overlegne, overfladiske, selvopptatte, pyntesyke, fnisete, høyrøstede og drepende kjedelige. Men denne alvorlige, vesle jenta var ingen av delene, og var så mye yngre enn ham at hun kunne vært en lillesøster. Han var enebarn og dermed helt uten erfaring med søsken. Det intense velværet han følte der han satt med Anette inntil seg, trangen til å være snill mot henne, få henne til å smile og se henne bli glad – Gabriel antok at det var slik det måtte være å føle søskenkjærlighet. Eller kanskje kjærlighet i det hele tatt.

«Vil du se det hemmelige stedet mitt?» Anette reiste seg og rakte ham hånda. Hun førte ham et stykke bortover hovedgata og deretter opp ei tverrgate og videre inn i ei parallellgate til hovedgata og så opp ei ny tverrgate.

Så langt i livet hadde Gabriel kun holdt jenter i hånda når klassen gikk rundt juletreet. Nå gikk han hånd i hånd med Anette på kryss og tvers gjennom Smalvik og frydet seg over hvor hyggelig det var å kjenne varmen fra hånda hennes. Han skulle gladelig gått slik i timevis.

Øverst i den siste tverrgata var byens gamle trekirke, en over to hundre år gammel, hvit korskirke med et irr-

grønt tårn ragende høyt til værs mot den knallblå sommerhimmelen.

Framme ved kirkegården åpnet Anette en smijernsport og ledet Gabriel inn på en grusdekket gangvei mellom gravene. Det luktet av nyslått gress. De gikk en stor omvei for å unngå et gravfølge som stod rundt en åpen grav, og fortsatte helt til nordenden, hvor en frodig blankmispelhekk markerte slutten på gravlundens.

Anette stanset foran en av gravene nærmest hekken, satte seg på huk og plukket vekk noen gresstrå og visne løvetann.

Gabriel kikket på gravsteinen, som var av lys granitt. Det stod inngravert med svarte bokstaver:

Her hviler

Agnethe Engebretsen

*** 06.11.1943 † 04.05.1994**

Georg Engebretsen

*** 11.08.1941 † 04.05.1994**

Takk for gode minner

«Mormor og morfar», sa Anette. «Begge døde på samme dag. Jeg pleier å besøke dem minst en gang i uka. Jeg er oppkalt etter mormor.»

Hun tok Gabriel i hånda igjen og dro ham med seg bort til hekken. Der bøyde hun seg ned og brettet til side et par greiner, smatt forover og var plutselig helt skjult da greinene falt på plass igjen.

«Her kan jeg gjemme meg når jeg er trist, like ved dem som var mest glad i meg og pleide å trøste meg», sa hun.

En nedslående tanke fór gjennom hodet til Gabriel – at Anette kanskje til stadighet hadde grunn til å søke ly i dette skjulestedet. Litt etter stakk hodet fram mellom greinene og hun krøp ut igjen.

«Har du noe hemmelig sted?» spurte hun.

«Nei, men jeg skulle gjerne hatt det av og til.»

De ruslet tilbake til stranda og satt og småpratet helt til Anette sa at hun måtte gå hjem og spise middag. «Sees vi i morgen?» spurte han. Anette smilte og nikket, så løp hun. Gabriel så etter henne og savnet henne allerede.

Han gikk tilbake til hotellet. Foreldrene var ute. Han tok en dusj og fant seg en benk i sola like ved inngangen for å tørke håret. Kort etter kom foreldrene hånd i hånd, de lo og smilte til hverandre. De stanset foran ham.

«Sitter du her og kjeder deg?» spurte faren.

«Har det helt topp, jeg.»

«Du burde finne deg noen å henge sammen med. Prøve å være bitte litt sosial for en gangs skyld.»

«Jeg er sosial som bare det! Jeg har vært med ei jente både i går og i dag. Hun har nettopp gått hjem.»

Foreldrene så overrasket ut.

«Så hyggelig!» sa moren hans og smilte. «Hva heter hun?»

«Anette.»

«Hvordan ser hun ut?»

«Mørke krøller, store, pene øyne, søt og hyggelig.»

«Skal du møte henne i morgen?»

«Håper da det!»

«Da må vi få treffe henne!» sa moren.

Ved frokostbordet neste dag avtalte Gabriel med foreldrene at han skulle ta Anette med til et konditori like ved hotellet klokka ett. Han tenkte på alle godsakene de sikkert hadde der og som han kunne spandere på henne, og gledet seg.

Han ruslet bort til plassen sin og ble varm i brystet da han så at hun allerede stod der og ventet. Gabriel hadde til stadighet hørt de voksne bruke ordet kvalitetstid. Nå skjønnte han for alvor meningen; for ham betydde det å være sammen med Anette.

Han løp de siste meterne og ga henne dagens første klem. Så fortalte han at de skulle treffe foreldrene hans etterpå.

Anette så betenkt ut og mumlet at da var det bra at hun hadde tatt på seg den fineste kjolen. Gabriel tittet nærmere på henne og så at den korte sommerkjolen virket både falmet og slitt. Han ble litt bekymret for hva foreldrene ville synes om det, så opphengt som de var i moter og merkeklær, men tenkte at de fikk bare godta at ikke alle var like rike som dem, eller like opptatt av klær. Han hadde mistanke om at Adidas-genseren, Fruit of the Loom-joggebuksene og Buffalo-skoene han selv hadde på seg denne formiddagen, til sammen kostet atskillig mer enn Anettes komplette garderobe.

Det er ikke klærne som teller, tenkte han. En søt og hyggelig jente som Anette må jo alle like, uansett hva slags klær hun har.

Like før ett gikk de inn på konditoriet. Gabriel skimtet foreldrene; de satt ved et bord helt innerst i lokalet, halvt skjult bak en støyende ansamling nybakte mødre med barnevogner. Anette bet seg i leppene. Gabriel tenkte hun var sjenert fordi hun skulle møte foreldrene hans. Han grep henne i hånda og førte henne smilende bort til bordet.

Foreldrene stirret først på Anette og så på ham og så tilbake på Anette – men ikke med varme smil slik han hadde forestilt seg. Blikkene var avvisende, munnene smale.

«Hva er dette for en jentunge du trekker med deg inn her? Skulle ikke du presentere oss for Anette?» Moren stirret på ham med rynket panne.

Det var som om Gabriel fikk en knyttneve i ansiktet.

«Dette er Anette!»

«Har det klikket helt for deg?» glefset faren.

«Du må da begripe at du ikke skal henge sammen

med ei småjente. Det tar seg ikke ut!» Moren var rød i ansiktet.

«Hun er bare tre år yngre enn meg. Pappa er sju år eldre enn deg. Det er over dobbelt så stor aldersforskjell.»

«Det er da noe helt annet! Vi er voksne.»

Anette slapp hånda hans, hikstet og styrtet ut. Gabriel skulle til å løpe etter da faren reiste seg så brått at bordet holdt på å velte og kaffen skvalpet ut over duken, og hogg tak i den ene overarmen hans.

«Du holder deg langt unna den lille snørrungen heretter, skjønner du det?» Faren klemte til så Gabriel stønnet.

«Tenk om noen vi kjenner hadde kommet hit på ferie og sett deg gå og leie en ustelt unge som ser ut som en rømling fra fattighuset!» sa moren med stemmen i fistel. «Vi ville vært utskjemt for all framtid!»

Klikken av unge mødre ved nabobordet hadde snudd seg og stirret storøyd på opptrinnet.

«Ekle drittfolk! Jeg er venner med hvem jeg vil!» Gabriel slet seg løs og sprang mellom bordene og barnevognene, bort fra foreldrene, kom seg ut av konditoriet og smelte igjen døra så det klirret i vinduene.

Han løp bortover gata, kastet et blick bakover for å se om han ble forfulgt og smatt inn i nærmeste sidegate. Han stanset og hev etter pusten, tørket tårer og lurte på hvor Anette var blitt av. Hadde hun løpt hjem? Så gikk det opp for ham hvor hun måtte være. Han skyndte seg til kirkegården, sprang hele veien langs gangstien til han var framme ved hekken, huket seg ned foran det tette buskaset og kunne så vidt høre lyden av gråt gjennom alt fuglekvitteret.

«Anette, kom ut. Jeg er alene.» Han brettet greinene til side og skimtet den sammenkrøpne skikkelsen i skyggene.

Etter en evighet rettet Anette seg opp og krøp ut fra gjemmestedet.

Gabriel tok rundt henne og klemte henne inntil seg. «Beklager», mumlet han. «Beklager at de eklingene var så atale mot deg.»

«Ser vi aldri hverandre mer?» spurte Anette med det tårevåte ansiktet i halsgropen hans.

«Klart vi gjør! Jeg gir blaffen i hva de sier.»

Han strøk henne over håret. Ingenting i verden ønsket han seg mer akkurat da enn å kunne bli i Smalvik – bosette seg der og bli skikkelig kjent med Anette, hjelpe henne med leksene, beskytte henne mot mobbere, være bestevenner og bli ordentlige kjærester om to-tre år. Han måtte huske å få adressen og telefonnummeret hennes før ferien var slutt.

De ruslet ned til stranda, han kjøpte softis og de satte seg på en benk og så utover havet. Foreldrene hans viste seg heldigvis ikke.

Ved middagstid skilte de som vanlig lag. Gabriel og foreldrene pleide å ta turer etter middag, ellers skulle han ha foreslått at de kunne være sammen da også.

«I morgen kan du komme hjem til meg og hilse på mamma», sa Anette. «Hun vet at du er tre år eldre. Men det er veldig rotete der.»

«Det gjør ingen ting!» Gabriel smilte. «Jeg gleder meg!»

Han la armene rundt henne, ga henne den mest langvarige klemmen han noensinne hadde gitt noen, hvisset «Jeg er veldig glad i deg» i øret hennes og kysset henne på kinnet før han motvillig slapp taket og ble stående og se etter Anette til hun var forsvunnet opp sidegata.

Han gledet seg atskillig mindre til å møte sine egne foreldre, men håpet de hadde roet seg nå.

Da han kom bort til hotellet, så han at familiens sølvgrå Mercedes stod parkert utenfor inngangen og at foreldrene satt inni.

Faren senket sideruten: «Sett deg inn!»

Gabriel åpnet bildøra og krabbet inn i baksetet. Av

og til tok de en biltur før middag også, selv om det som regel var etter. Men dette var første gang faren startet bilen og raste av gårde allerede før Gabriel hadde rukket å feste sikkerhetsbeltet.

«Har vi det så travelt? Hvor skal vi egentlig?» spurte han lattermild og lettet over at ingen hadde sagt noe om Anette.

«Hvor tror du?» sa moren.

«Aner vel ikke jeg?»

«Vi skal hjem», sa faren bitende. «Du har ødelagt ferien for oss, din lille dritt!»

AMANDA

Noen år senere forsnakket en av foreldrene seg og røpet at hovedgrunnen til den brå hjemreisen slett ikke var Gabriels angivelig høyst upassende vennskap med Anette. I virkeligheten var det firmaledelsen som midt i ferien hadde beordret faren hans tilbake til hovedstaden for å delta i en avstemning og bidra til å sikre flertall for en omstridt fusjon. Gustav Dahl ønsket ikke at sønnen skulle skjønne at jobben var viktigere for ham enn å feriere med kone og barn, og hadde kynisk brukt episoden med Anette som et dårlig påskudd for å avbryte ferien.

Etter denne avsløringen ble forholdet mellom Gabriel og foreldrene stadig mer anstrengt – og førte etter hvert til at han blankt nektet å følge i farens fotspor og utdanne seg til en karriere innen finansbransjen og etter hvert kanskje få jobb i samme firma som faren.

Gabriel hadde helt andre interesser. I stedet for finans valgte han å bli naturfotograf.

Nå drar han land og strand rundt, tar bilder for kalendere og tidsskrifter og lager naturfilmer for fjernsynet. Han er ikke fattig, men langt fra rik, han klarer seg akkurat – og er i foreldrenes øyne en total fiasko, som de knapt ønsker å ha kontakt med lenger.

Flere av filmene hans er vist på tv både i inn- og ut-

land, har fått priser og til og med rosende ord fra selveste David Attenborough. Gabriel føler seg på ingen måte som en fiasko. 15. juni ble de nominerte til årets Amanda-priser annonsert på Filmens Hus, og blant de nominerte til Amanda for beste dokumentarfilm var den nyeste produksjonen hans, en film om villrein i Rondane. Så langt har han hverken mottatt skriftlige eller muntlige gratulasjoner fra foreldrene. Kjenner han dem rett, har de ikke engang lagt merke til det. Men vær sikker på at de legger merke til det hvis jeg *ikke* vinner prisen, tenker han.

Gabriel har uansett ingen planer om å invitere foreldrene til prisutdelingen i Haugesund 26. august. For øyeblikket vet han ikke engang om han selv kommer til å være til stede ved denne viktige begivenheten. Det avhenger helt av hvor lang tid det vil ta å spore opp Anette.